OLIMPICII
în vizită la **sportul**

NAȚIONALA DE POLO, O ENIGMĂ?

Din 12 partide — 3 victorii (7—4 cu Iugoslavia B, 3—2 cu R. F. a Germaniei și 9—2 cu U.R.S.S. (B), un joc egal, 3—3 cu R.F. a Germaniei și 8 înfrîngeri, 3—6, 4—6 și 2—6 cu Ungaria, 4—6 cu Italia, 6—8 cu R. D. Germană, 4—6 cu Iugoslavia, 9—10 cu U.R.S.S. și 3—4 cu sel. secundă a Ungariei). Acesta este bilanțul echipei de polo a României în acest an. Și, totuși, paradoxal, „7"-le nostru reprezentativ joacă mai bine decît anul trecut,

apropiindu-se mult de concepția modernă a marilor formații din lume. Au afirmat-o, în primul rînd, cei care i-au urmărit pe poloiștii noștri în turneul de la Neapole, și ne-am convins de aceasta la competiția recent încheiată la Budapesta. Pentru deslușirea enigmei i-am invitat pe componenții lotului reprezentativ la o discuție vizînd modul în care s-au pregătit în primele luni ale acestui an, evoluția de-a lungul celor trei turnee, și coordonatele viitoarelor preocupări în perioada care ne mai desparte de J.O. La „masa rotundă" au mai luat loc Al. Popescu, antrenorul echipei naționale, și dr. *Ion* Drăgan, arbitru internațional și membru în biroul F.R.N.

REP.: Cauzele unor insuccese trebuie căutate și în modul de pregătire al echipei. Ne interesează ce dificultăți au existat și, mai ales, ce greșeli s-au comis?

ȘT. KRONER: Majoritatea jucătorilor, cei de la Dinamo, au intrat în pregătirea olimpică imediat după finala din „C.C.E." extenuați, atît fizic, cît și psihic. De aceea turneul de la Cluj, foarte prost plasat ca dată de desfășurare, a constituit un eșec.

N. FIROIU: Cei mai mulți dintre noi nu au avut de aproape 16 luni un concediu. Era și normal ca la solicitările destul de mari ale antrenorului, aceștia să nu poată răspunde cu maximum de intensitate. În plus, incertitudinea — mergem sau nu mergem la Olimpiadă — care a planat și continuă să ne frămînte, ne-a răpit relaxarea și liniștea de care aveam nevoie pentru a ne pregăti la cel mai înalt nivel.

A. ZAHAN: Nu am fost consultați în alcătuirea calendarului competițional, și nici în alcătuirea programului de antrenament. Poate cîțiva dintre cei mai vechi și mai experimentați jucători ar fi avut unele lucruri de spus. Mă refer la conținutul unor ședințe de antrenament; ar fi trebuit să lucrăm mai mult pentru tehnica paselor și a șutului la poartă, să jucăm mai mult cu mingea. Ce folos că am ajuns să înotăm la fel ca adversarii noștri dacă se greșesc pasele decisive și se ratează loviturile de la 4 metri?

A. GRINȚESCU: Nu numai datele turneului de la Cluj, dar și adversarii au fost prost aleși. De ani de zile nu jucăm decît cu cele mai bune echipe din lume. Cred că pregătirea pentru marile turnee ar trebui începută cu adversari mai slabi, astfel ca să putem experimenta manevrele tactice, să recîștigăm încrederea în forțele proprii. O altă problemă deschisă este lipsa de colaborare între antrenorul lotului și ceilalți specialiști. La echipa de club (Dinamo) lucrăm într-o manieră, iar la lot facem cu totul altceva. Cui folosește acest lucru?

AL. POPESCU: În februarie, cînd am preluat conducerea echipei naționale, calendarul competițional era fixat și nu am mai putut modifica nimic. Este foarte adevărat că dinamoviștii au intrat în pregătire foarte obosiți, dar... nu am obligat pe nici unul dintre ei să joace la Cluj! De asemenea, sînt surprins de unele afirmații: în majoritatea lecțiilor de antrenament, ponderea a avut-o pregătirea tehnică! Din păcate, unii dintre jucători sînt comozi și preferă să antreneze șutul din poziții statice, rar întîlnite în condițiile de joc, și cu acest lucru nu voi fi de acord niciodată.

Dr. I. DRAGAN: Și în acest an s-a minimalizat un factor important — cel al odihnei. Datorită acestui lucru, pregătirea echipei a avut evident de suferit. Aș sublinia și greșeala comisă de a nu fi fost consultați (în unele probleme) componenții lotului în alcătuirea planului de pregătire.

REP.: Un lucru este distonant, supărător chiar în jocul echipei: mijloacele de creare a ocaziilor de gol, ca urmare a unor acțiuni mai incisive s-au înmulțit, dar au scăzut — în raport direct proporțional — posibilitățile de concretizare. Cum se explică acest lucru?

G. BLAJEC: Fundașii participă prea puțin la finalizarea acțiunilor și cînd se trezesc cu mingea în fața porții nu știu ce să facă cu ea.

N. FIROIU: Problema aruncărilor de la 4 metri a devenit o obsesie. Există multă reținere și teama de a nu greși. Și aceasta pentru că trebuie să cîștigăm cu orice preț, să justificăm deplasarea în Mexic...

ȘT. KRONER: Trebuie să hotărîm o dată pentru totdeauna cine trage 4 metri! Unul, sau cel mult doi jucători. Personal opiniez ca unul dintre ei să fie **Zahan**, iar al doilea, un jucător calm și sobru. Ar trebui creată responsabilitatea executării acestei lovituri!

C. MĂRCULESCU: Tehnica șutului la poartă din orice poziție nu a fost suficient antrenată. De aceea nu ne asumăm responsabilitatea finalizării acțiunilor.

A. GRINȚESCU: Portarii (mai ales cei tineri) sînt comozi la antrenamente și ne ajută prea puțin în exersarea tirului. L-am urmărit pe **Molnar**, portarul echipei ungare; stă ore întregi în apă și apără într-o zi cîteva sute de șuturi la poartă!

REP.: V-ați gîndit cum ar trebui cizelată pregătirea echipei pînă la J.O.?

N. FIROIU: Avem nevoie de cîteva zile de odihnă și apoi — cel puțin eu — sînt dispus la orice sacrificiu pentru ca echipa să fie prezentă la Ciudad de Mexico în condiții optime. Chiar de ar trebui să-mi suport cheltuielile deplasării...

ȘT. KRONER: Să nu uităm problema portarului care ne-a dat atîtea dureri de cap. Ar trebui ținuți în pregătire mai mulți (Ciszer, Chețan, Frățilă, Scurei), iar cei mai în formă să facă deplasarea.

A. ZAHAN: Cît mai multe sprinturi scurte și joc cu mingea pînă cînd nu ne vom mai simți picioarele în apă!...

C. MĂRCULESCU: Nu trebuie neglijată aclimatizarea cu altitudinea. S-ar putea să avem surprize neplăcute.

AL. POPESCU: Sînt necesare cîteva zile de odihnă activă, preferabile chiar deplasării la Belmeken (altitudine) ale cărei date nu ne convin. Apoi, încercat totul pentru înlăturarea ultimelor rămășițe de indisciplină (aviz Firoiu), pentru întărirea moralului echipei. Colectivul încă nu este pe deplin sudat pentru a acționa ca un tot unitar. Jucătorii trebuie să înțeleagă că ambițiile personale nu-și mai au loc într-o echipă care dorește să rămînă între fruntașele poloului mondial.

Dr. I. DRAGAN: Nu împărtășesc întrutotul părerea antrenorului. Echipa are nevoie absolută de acomodarea cu altitudinea pentru ca fiecare să-și poată cunoaște bine posibilitățile în aceste condiții de joc. În plus, trebuie participat la turneul din Iugoslavia (începutul lui septembrie). Nu se poate merge la J.O. fără nici o verificare în 3 luni de zile.

★

Spațiul nu ne permite să relatăm pe larg multitudinea problemelor ridicate în cadrul acestei interesante discuții. Am extras doar cele mai importante idei (și au fost destule), unele contradictorii chiar, și le-am pus față în față. Ele pot constitui platforma de pe care trebuie pornit la lucru în perioada ce urmează, cea mai importantă pentru naționala de polo a țării noastre, care are posibilitatea de a dovedi la Ciudad de Mexico că rămîne printre cele mai bune formații din lume.

FIȘIER OLIMPIC

LUNGIME FEMEI

6,68 Berit Berthelsen (Norv.)
6,57 Irena Kirszenstein (Pol.)
6,56 Heide Rosendahl (R.F.G.)
6,49 Maria Viitoria Trio (Ital.)
6,48 Burghild Wieczorek (RDG)
6,46 VIORICA VISCOPOLEANU (ROMÂNIA)
6,40 Ann Wilson (Anglia)
6,39 Elena Ringa (U.R.S.S.)
6,36 Tatiana Talișeva (U.R.S.S.)
6,34 Barbel Löhnert (R.D.G.)

GREUTATE FEMEI

18,07 Nadejda Cijova (U.R.S.S.)
17,86 Margitta Gummel (R.D.G.)
Judit Bognar (Ungaria)
17,04 Ivanka Hristova (Bulg.)
16,88 Marlene Fuchs (R.D.G.)
16,84 Irina Solonțova (U.R.S.S.)
16,63 Ingeborg Friedrich (RDG)
16,59 Elsje van Noorduyn (Ol.)
16,42 Galina Sedelnikova (U.R.S.S.)
16,22 Maria Ciorbova (Bulgaria)
16,17 ANA SĂLĂGEAN (ROMÂNIA)

SUB SEMNUL CERCURILOR OLIMPICE

O echipă cu sportivi din primul eșalon olimpic și cu o serie de speranțe autentice a cucerit, recent, la Bydgoszcz primul loc în clasamentul celor 15 națiuni reprezentate la o valoroasă regată internațională de caiac-canoe. Subliniind acest remarcabil succes, *Antoni Bazaniak*, președintele federației poloneze de specialitate felicita echipa României, adresîndu-i mulțumiri pentru contribuția deosebită adusă la desfășurarea acestei importante verificări preolimpice. Aprecieri elogioase au avut, de asemenea, tehnicienii și ziariștii prezenți la Bydgoszcz care au aplaudat atît cele opt victorii românești (în 17 finale) cît și, mai ales, maniera în care majoritatea echipelor noastre au evoluat în compania unor adversari redutabili.

Pentru toate acestea — felicitări celor 18 caiaciști și canoiști și — bineînțeles — antrenorilor lor. La orizont se profilează însă întrecerile olimpice de la Xochimilco și, desigur firesc, succesul general de la Bydgoszcz se cere analizat cu luciditate, în mod realist și — foarte important — cu obiectivitate.

La Bydgoszcz (cu excepția unor sportivi de certă valoare mondială, printre care s-au aflat, în primul rînd caiaciștii și canoiștii români) nu au fost prezente toate „vedetele" europene, toți principalii candidați la medaliile olimpice din Mexic. Ce înseamnă, în acest context, cele opt victorii și diferitele locuri fruntașe ocupate în clasamentele celorlalte finale de la Bydgoszcz?

Echipajul de caiac 4, învingător în probele de 500 m și 10 000 m

Foto: A. NEAGU

„Regata Bydgoszcz" — o foarte utilă verificare

Punct de plecare, în acest succint comentariu — comportarea canoiștilor. Fără îndoială, aceștia merită, înaintea tuturor, felicitările de rigoare. Victoria lor în toate cele patru probe este, desigur, argumentul principal al acestei ierarhizări. În prima zi a finalelor — cele de fond — I. *Macarenco* și-a surclasat adversarii, în rîndul cărora se aflau, printre alții, *Piniaev*, *Prokopeț*, *Bogdanov* ș.a., binecunoscuți pe plan internațional. Aceeași dominare categorică în proba de dublu în care echipajele *A. Simionov—P. Maxim* și *C. Manea—Gh. Sidorov* au cucerit detașat primele două locuri, la apreciabilă diferență față de „dublurile" *Uniunii Sovietice, Poloniei, Bulgariei, Ungariei* etc. Canoiștii români au reeditat în ziua următoare performanțele primelor finale. Așadar, încă două locuri I și un loc III (C2 — 1 000 m: C. Manea—Gh. Sidorov). Așteptam mai mult — în schimb — de la Igor Lipalit (locul 4 la fond, locul 6 la viteză) care-și justifica rezultatele nesatisfăcătoare prin prisma timpului nefavorabil (vînt extrem de puternic). Dar, oare, marile performanțe nu trebuie obținute în orice condiții, mai ales atunci cînd acestea sînt egale, sau aproape egale, pentru toți concurenții? Cine poate să garanteze că la Xochimilco va fi „calm plat"?

Și acum, cîteva notații pe marginea evoluției caiaciștilor. Cele trei probe feminine ne-au mai adus o victorie (Hilde Tătaru, la K1—500, în compania cîtorva sportive de valoare), dar — sincer vorbind — calculele inițiale întrevedeau posibilitatea cuceririi a încă unui loc I. Dacă nu chiar două... Dar la K2—500 și K4—500 m sportivele noastre (Hilde Tătaru, Elena Lipalit, Haripena Evdochimov, Demetra Angelescu) n-au obținut decît „bronzul". Oarecari circumstanțe pentru proba de dublu (din nou un start dat în mod discutabil), dar — în general — bilanțul participării fetelor la aceste două probe nu poate fi pe deplin satisfăcător.

CLASAMENT PE NAȚIUNI

1. ROMANIA	73
2. R.D.G.	50
3. Polonia	48
4. Danemarca	30
5. Olanda	28
6. Norvegia	24
7. Cehoslovacia	21

Băieții au cîștigat trei probe! După explicațiile privind desfășurarea anormală a întrecerii de K 4—1 000 m, se poate concluziona că rezultatele finale — cu unele excepții — sînt cele scontate. În imposibilitate de a concura cu șanse egale în prima finală, componenții echipajului de K4 (Calenic, Țurcaș, D. Ivanov și C. Covaliov) s-au revanșat a doua zi, cucerind clar întrecerea de fond, cea de viteză 500 m și doi dintre ei: Țurcaș și D. Ivanov (împreună cu debutanții A. Verba și V. Roșca) au terminat învingători și în proba de ștafetă. Din păcate, n-am reușit să obținem calificarea în finala probei de K1—1 000 m, iar în cea de dublu 1 000 echipajul nostru s-a clasat, surprinzător, pe ultimul loc (de ce această mentalitate că dacă „simți" că nu poți cuceri unul din primele trei locuri, trebuie să abandonezi întrecerea sportivă?).

După cum se vede, multe lucruri bune, dar și cîteva semnale de alarmă! *Regata Bydgoszcz a constituit din multe puncte de vedere (participare masivă, valori diferențiate — de la vedete la speranțe, condiții îngreuiate de concurs) o foarte utilă verificare a cîtorva din componenții lotului nostru olimpic de caiac-canoe.*

Dan GÂRLEȘTEANU

MINI-ROMANUL JOCURILOR OLIMPICE MODERNE

În decembrie 1967 s-a stins din viață, la vîrsta de 97 de ani, Charlotte Cooper-Sterry, campioană olimpică de tenis în 1900. Fiul ei, Rex Sterry, este astăzi vicepreședintele lui All-England Club, proprietarul terenurilor de la Wimbledon

Aurora secolului... Cîte nădejdi își pusese Coubertin în coincidența aceasta calendaristică! Ea trebuia să dea strălucire în viitor Jocurilor Olimpice. Prima grijă a lui Coubertin a fost să ia contact cu organizatorii Expoziției internaționale de la Paris, a cărei dată coincidea cu Jocurile: anul 1900. Oamenii de afaceri socoteau însă Jocurile Olimpice... anacronice. Pînă la urmă, Jocurile au fost înglobate în programul expoziției și au avut astfel, în ochii publicului, o importanță mult mai mică decît diversele atracții și divertismente obișnuite cu prilejul unor asemenea manifestări. În programul eteroclit au fost prevăzute întreceri de biliard, de șah, de pescuit cu undița etc. Năuciți, sportivii au aflat că vor avea loc „concursuri de exerciții fizice și sport". Cuvîntul „olimpic" nici nu era pronunțat.

La cheremul resurselor bănești — care-i lipseau — C.I.O. a trebuit să consimtă, cu destulă amărăciune, la înhămarea Jocurilor la carul Expoziției internaționale. Lui Coubertin nu i-a mai rămas altceva de făcut decît să cutreiere Europa, încercînd să convingă lumea sportivă să susțină ediția de la Paris. Ceea ce într-un fel i-a reușit, căci la startul diverselor probe s-au prezentat reprezentanții a 20 de țări.

Statistica participărilor și a rezultatelor nu a fost prea ușor de ținut, întrucît concursurile s-au întins din mai pînă în octombrie, dispersate prin toate cartierele Parisului, căci un stadion central n-a putut fi obținut. Nimeni nu și-a luat osteneala să alerge din Bois de Boulogne la Asnières, de la Tuileries la Puteaux și de la Vincennes la Parc des Princes...

La atletism, de pildă, în luna iulie, n-au fost mai mult de 3 000 de spectatori concomitent pe arena lui Racing-Club. Americanii s-au distins din nou, printre cele 15 țări participante, cîștigînd 17 titluri din 22 și lăsînd doar semifondul englezilor și aruncarea discului — unui ungur. Pe pista de iarbă, moale și udă, a lui Racing-Club, rezultatele nu puteau fi de mare valoare. De altfel, terenul era înconjurat și de copaci, în ramurile cărora s-a oprit adesea bila de fontă a aruncătorilor de ciocan (probă inedită în program).

Ray Ewry a făcut minuni în probele de sărituri de pe loc (fără elan): 1,65 m în înălțime; 3,21 m în lungime; 10,58 m la triplusalt. Irving Baxter a stîrnit uimire prin plonjoanele sale deasupra ștachetei la înălțime, stil interzis după aceea și readmis apoi. Dar eroul Jocurilor, cel mai impresionant prin multilateralitatea sa, s-a dovedit a fi Alvin Kraenzlein, un tînăr cu coamă leonină, pe care americanii — după tradiția atunci încetățenită — l-au și poreclit „cel mai mare atlet al tuturor timpurilor". El a cîștigat 4 probe: 60 m, 110 și 200 m garduri, săritura în lungime.

La atletism n-au lipsit incidentele. Organizatorii (cei ai Expoziției) au amînat probele din ziua de 14 iulie (sărbătoare națională a Franței) pe a doua zi. Dar a doua zi era duminică. Și unii atleți anglo-saxoni au refuzat să participe la probe într-o zi pe care ei o rezervă bisericii. Trei alergători americani (din 5 calificați în finala probei de 400 m plat) și alți doi concurenți la probele de 2 500 m obstacole și săritura în înălțime nu s-au prezentat la start...

În schimb, s-a sfîrșit cu bine meciul de rugby (primul de acest fel) dintre reprezentativele Franței și Germaniei, cîștigat de gazde cu 25—16. Ambele echipe au fost aplaudate de public. Poliția s-a temut de manifestații ostile, dar, cum notează ironic ziaristul francez Gaston Meyer, se pare că francezii au uitat de mult dezastrul de la Sedan...

Francezii s-au mai distins la scrimă, gimnastică și canotaj, iar elvețienii — urmașii lui Wilhelm Tell — la tir.

Programului de la Atena i s-au mai adăugat: tirul cu arcul, călăria, fotbalul, polo pe apă, golful etc. Și totuși, la Paris, s-a înregistrat cel mai evident eșec din istoria Jocurilor Olimpice. Trăind în umbra Expoziției, aservite ei, tratate ca un fel de anexă recreativă, un parc de atracții inofensive, Jocurile au avut în permanență un rol secundar.

Trăgînd concluziile, Coubertin scria: „Multă bunăvoință, rezultate interesante, dar nimic olimpic". *Să adăugăm la amărăciunea aceasta că, în timpul Jocurilor de la Paris, numele renovatorului lor nu a fost pronunțat niciodată! Cu toate că, după mulțimea de probe, banchetele n-au lipsit. Sau cum spunea un cronicar al vremii:* „beaucoup de champions, beaucoup de lampions"... *dar flacăra olimpică nu a strălucit nicăieri! Într-adevăr, Jocurile de la Paris nu au avut nici ceremonie de deschidere, nici de închidere...*

Coubertin a simțit pericolul ce planează asupra Jocurilor atîta vreme cît ele sînt anexate unor mari tîrguri, „în mijlocul cărora valoarea lor filozofică se evaporă, iar efectul lor pedagogic devine inoperant".

Din păcate, legătura aceasta nedorită, această mezalianță va dura mai mult decît și-ar fi putut închipui cineva. Din motive bugetare, încă de două ori la rînd, în 1904 și 1908, Jocurile Olimpice vor trebui să suporte tutela expozițiilor...

Victor BANCIULESCU

Ediția II
1900 — Paris
(14. V. — 28. X.)
20 ȚĂRI PARTICIPANTE
1066 concurenți (6 femei)
15 discipline
97 de probe

„ÎN ROMÂNIA EXISTĂ GENERALIZATĂ O METODICĂ BUNĂ DE ANTRENAMENT"

Zilele trecute a avut loc în capitala R.D. Germane concursul de atletism al „speranțelor olimpice", la care au obținut victorii și doi tineri sportivi români: MARIANA FILIP (antrenor **Ol. Constantinescu-Nehoi**) la 400 m și PETRE LUPAN (antrenor **Silviu Dumitrescu**) la 2 000 m obstacole.

În cadrul unei discuții cu antrenorii echipelor participante la întreceri, HANS GUNTHER RAAB, antrenorul federal principal al R.D. Germane a făcut aprecieri frumoase asupra evoluției atleților români, între care 19 au fost la startul primului lor concurs internațional. Între altele, Raab a spus: **„Sînt impresionat de faptul că în acest an, pentru a treia oară, i-am văzut concurînd cu succes pe alergătorii români. În primăvară, la Karl Marx-stadt, Mustață a reușit, într-o companie puternică, un rezultat remarcabil la maraton. La J.O. îl văd luptînd pentru un loc între primele șase. A urmat Ileana Silai, pe 800 m. După comportarea de la ultimele concursuri cred că ea poate cîștiga o medalie olimpică. Și acum, la Berlin, acești doi tineri, Filip și Lupan, cîștigători detașați, într-o alură de mari campioni. Am crezut inițial că toți sînt elevii aceluiași antrenor, dar acum, cînd aflu că fiecare este pregătit de un alt profesor, dedue că în România există generalizată o metodică bună de antrenament. Vă felicit!"**

MARTOR OCULAR

La 24 aprilie 1968 a încetat din viață, la vîrsta de 94 de ani, **Walter B. TEWKSBURY**, dentist din Tunkhannok (statul Pennsylvania, S.U.A.). El era pînă de curînd ultimul supraviețuitor cunoscut al Jocurilor Olimpice din 1900 (ediția a II-a) de la Paris. Pe bogata sa panoplie de trofee figurează medaliile olimpice de aur la 200 m plat și 400 m garduri, de argint — la 60 m plat și 100 m plat, de bronz — la 200 m garduri.

Kenneth Doherty, de la Universitatea din Philadelphia, care l-a cunoscut bine, retransmite una din amintirile lui Tewksbury: **„Știți de ce a fost rezultatul (57,6 s), atît de slab la proba de 400 m garduri? În primul rînd, pentru că stîlpii cu un diametru de zece centimetri care traversau pista de-a latul erau obstacole formidabile. În al doilea rînd, pentru că la ultimul gard, întocmai ca în cursele moderne de steeple, eram obligați să sărim și peste o groapă cu apă!"**